

Hans Ingelstam Quintet feat. Klaes Lindquist

Aftenens 60 års jubilæumskoncert for orkesterlederen Hans Ingelstam blev introduceret på bedste vis af jazzklubbens tidligere formand Finn Amorsen. Han havde fundet en gammel CD fra 1961 frem fra arkivet med et svensk orkester, hvor trombonisten var den dengang 17-årige Hans Ingelstam.

Vi hørte et brudstykke af et enkelt nummer, hvor aftenens orkesterleder spillede en solo – eller som han selv udtrykte det - spillede lidt kraftigere end de øvrige i det kollektive sammenspil, så det lød som en solo. Men han var allerede dengang en vespillende trombonist.

Herefter præsenterede Hans Ingelstam de øvrige medlemmer i orkestret: den kendte svenske saxofonist Klas Lindquist, der startede sin karriere i Second Line Jazzband 90-erne, Mads Søndergaard på piano, Matthias Petri på kontrabas, Andreas Frylund trommer – en dansk super rytmegruppe skulle det vise sig.

Første nummer på programmet var Basin Street Blues, som blev spillet på en ny og spændende måde, selv om nummeret er ganske traditionelt.

Allerede her viste orkestret en af jazzens allerfineste kvaliteter. Nemlig, at selv traditionelle og (næsten fortærskede) numre ”vokser”, når dygtige musikere fortolker dem. Hver især satte de fem musikere så meget personligt præg på nummeret, at det var en fryd at høre på.

Samtidig med at klangen i rummet var afstemt på bedste vis: alle instrumenter var i perfekt balance med hinanden.

Herefter fulgte endnu et nummer fra den gamle CD, nemlig ”Lilli Of The Valley”, sunget af Hans Ingelstam med en stemmeføring, der var lige så blød, velklingende og melodøs som hans trombonespil. Han fortsatte som sangsolist i det kendte Billie Holiday nummer ”Foolin’ myself”. Den svenske altsaxofonist Arne Domnerus (1924-2008) stod bag næste nummer ”I Let The Song Go Out Of My Heart”. Uden at have hørt den oprindelige udgave vil jeg vove den påstand, at Klas Lindquists udgave havde en topkvalitet, så den ville kunne hamle op med den oprindelige. Lindquists kraftfulde og virtuose spil når ud i alle hjørner af salen. Han overtager virkelig scenen, når han spiller. Og hver solo resulterede i spontan applaus fra publikum.

”The Man I Love” af George Gershwin blev spillet på ypperlig vis af rytmegruppen som trio. Flotte soli af pianisten, som var den bærende kraft i nummeret, afløst af bassistens sublime spil og ikke mindst af trommeslagerens lyriske og meget rytmiske trommespil. Alt gik op i en højere enhed. Når den så vespillende rytmegruppe spillede som trio, mærkede man tydeligt de tre dygtige musikeres kvaliteter. Så er de ikke kun rytmegruppe. Så er de hver især blevet solister. Flot nummer.

Tilbage til et af de gamle numre: ”When I Grow Too Old To Dream”, hvor man hører perfekt sammenspil mellem de to blæsere, der gennem hele koncerten spillede op til hinanden og supplerede hinanden støttet af rytmegruppens stadige pulseren.

Resultatet var jazz af højeste karat.

Dette fortsatte i ”Indian Summer”, ”All By Myself” og ikke mindst i glansnumrene ”Broadway” og ”Indiana”, hvor man tydeligt kunne mærke, hvordan den såkaldte traditionelle jazz kan udvikle sig til tidløs og vedkommende jazz, når kyndige jazzmusikere spiller den.

Så når aftenens 60 års jubilar fortsat kan tryllebinde sit publikum med sin hyggelige og afslappede præsentation af de enkelte numre og ikke mindst med sit inspirerende og sublime trombonespil, er der håb om levende og udfordrende jazzmusik mange år frem i tiden.

Så alt i alt en musikalsk start på sæsonen, som vil være vanskelig at overgå. Hertil jazzklubbens sædvanlige gode mad og gode stemning i salen. Alt dette krydret med klapsalver fra publikum gennem hele koncerten.

Tak for en super jazzaften vurderet nede fra salen af
Mogens Lerbech